

בלבבי משכן אבנה

USA 718.521.5231

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245

דע את ביטחונך תפיסת חיים
כתהליך מהווה יסוד לביטחון

תפיסת נפרדות מצע לפחדים
- תפיסת אחדות יסוד לביטחון

בשנים האחרונות ישנה תופעה שבמסיבות יום ההולדת הנערכות עבור בני גיל השבעים שמונים, מוצגת מצגת של שקופיות. הסבא או הסבתא הגיעו לזיקנה או לגבורות, הילדים והנכדים רוצים לשמח אותם. לשם כך הם אוספים תמונות מהתקופה האחרונה, סורקים תמונות ישנות משנים עברו בהם התמונות לא היו אלקטרוניות, ומצרפים הכל יחד למצגת. במסיבה כולם מתיישבים מול מסך שמקרין את המצגת, שקופית אחר שקופית, וכביכול נוצר סרט הדמיה של כל החיים - מהילדות ועד לזקנה.

לכאורה נוצר כאן סרט אחד שלם, שהוא בעצם התהליך של כל החיים. אולם השאלה היא - האם האדם חיי את הסרט הזה, האם הוא תפס את החיים כתהליך אחד. או שמא הסרט הוא רק סרט מחשב, אבל הנפש שלו לא חיה את הסרט הזה. היא מצידה מביטה על החיים שהם שקופית אחר שקופית, אירוע אחר אירוע, עוד מקרה ועוד מקרה, אבל אין קשר, הכל נפרד, כל מקרה לגופו.

הנקודה שצריך לתפוס ולהבין כאן, היא שישנם שני מבטים על החיים: ישנו מבט שתופס ריבוי של פרטים, וישנו מבט שמאחד את כל הריבוי ומגבש אותו לדבר אחד. זהו הפרש במבט על החיים בתפיסת הנפש: ישנו מבט של נפרדות, וישנו מבט אחדותי, שמאחד ומצרף את כל הנקודות לאבני בניין הנפש.

ישנה התבטאות של הרב נתן מאיר וכטפוגל המשגיח של ישיבת לייקווד - הוא אמר

דע את שמחתך . העברת העבודה בשמחה . פרק יא'

דרישת חיפוש הלב

כמו שבפשוטות כשהלב של בן אדם חולה, צריך לעשות ניתוח לב פתוח, כן הלב של כל הדור הוא לא חולה, אלא הוא גוסס גמור. להחיות את הלב של כל הכנסת ישראל, אין ביכולתנו. אבל להחיות את הלב של כל אחד ואחד, ומעט את מי שנמצא סביבותיו, זה נמצא בכל אחד ואחד מאתנו.

האמת היא שהיה צריך לתלות מודעה, נאבד הלב של כל הבני אדם, מי שמצא שיביא סימנים, אבל כנראה זה יהיה אבידה שלא מתבקשת. בכדי שנוכל לתת סימנים, אנחנו צריכים להכיר את אותו דבר, זה כלי שלא ראתו עין, מעולם האדם לא מכיר את הדבר.

לפי האמת אם היו דופקים כאן, והיו אומרים שיש בן אדם שצריך לעבור ניתוח לב פתוח, והוא צריך מאתיים אלף דולר, כל אחד היה נותן כפי נדבת לבו, ואולי היו כמה שנותנים סכום גדול של מאה או מאתיים דולר, אבל אם היו אומרים לו לאחר מכן, לא גילינו לך אבל זה בעצם אתה, שצריך את הניתוח, אז כמה הוא יהיה נותן, כמה אנחנו מוכנים לתת בשביל הניתוח לב פתוח, של הלב האמיתי שלנו, לא רק הלב בשר כפשוטו, לא כמה כסף אנחנו מוכנים לתת, כמה אנחנו מוכנים להשקיע בחיים, בכדי למצוא את אותו לב.

אם אדם רוצה שיהיה לו נחת רוח מהילדים שלו, ולפני שיהיה לו נחת רוח מהילדים שקודם יהיה לו נחת רוח מעצמו, הוא צריך לרצות את עצמו. כל אחד מאתנו, לפנות זמן למצוא את מעמקי הלב, להגיע לשמחת חיים בתוך עצמו, ולהעניק את אותו שמחת חיים, לבניו ובני ביתו אחריו.

הפתרון לכל הדור מהו, שכל יום יהיה לכל אחד מאתנו זמן, שהוא מפנה אותו, זה יהיה שעת הלב. יש לנו זמן לאכול, יש לנו זמן לשתות, יש לנו זמן להתפלל, צריך שיהיה לנו שעת הלב. בשעת הלב, שמה האדם יש לו זמן שהוא מחיה את ליבו. הוא רואה את הלב בחלק השמאלי שבו, במה יש בו קלקול, אבל הוא גם רואה את החלק הימני שבו, מאיפה אפשר לשאוב חיים. והוא צועק לקב"ה ממעמקי ליבו: וטהר ליבנו לעבדך באמת. יתר על כן, הוא צועק בצעקותיו של דוד המלך עליו השלום, (תהלים נא, יב) לב טהור ברא לי אלוקים.

אם יהיה לנו שעת הלב, שבשעת הלב נראה את החלל השמאלי מצד אחד, ומאידך נראה את האור שיכול להאיר בלב, ונצעק לקב"ה ממעמקי הלב, פתח ליבי. אם נרצה באמת, ונייחד לזה זמן למעשה, לא בדיבור בעלמא, כשנצעק ממעמקי הלב, אז הקב"ה נאמן שישמע תפילתנו.

מקור השמחה

מה היא השמחת חיים בעומק, שאנחנו צריכים להעביר ולהעניק לבנים ולבנות שלנו, היא לחפש את מה שאנחנו יהודים. לשמוח בזה שאני יהודי, ולשמוח בכוח כך, שאני יכול למצוא את היותר יהודי שבי, יותר יהודי, ויותר יהודי עד אין סוף. כל עבודת של היהודי, היא למצוא את העוד יותר יהודי, ובזה לשמוח.

בין ישראל לעמים

איך יכול להיות שבני אדם שיש להם איזה שהוא הפרעה בקומת הנפש, הם הולכים לפסיכולוג גוי, בני אדם אומרים, מה נפקא מינא, אני רק שואל שאלות פשוטות בנפש, אם אדם מחפש את היהודי שבו, אין לו שום הוא אמינא שבעולם, לחפש אצל גוי ולשואל אותו איך מגיעים ליהודי שלי. אבל אם הוא מחפש את האני שלו, והוא לא שמח במה שהוא יהודי, אז הוא יכול לחשוב שהגוי יכול לעזור לו, למצוא את עצמו. וזה בא מחמת שתשוקת הנפש, היא לא להיות יהודי.

על כן מה עושה עכשיו יהודי שיש לו עצבות, או שיש לו דיכאון, הוא הולך לפסיכולוג גוי, שיעזור לו לצאת מהדיכאון. אך אם השמחה שלו באה מזה שהוא יהודי, איך הוא רוצה ללכת לפסיכולוג גוי, שיעזור לו לצאת מהדיכאון מכוח היותו יהודי.

אם כל חיפוש הנפש היא להיות יהודי, ויותר יהודי, עד אין סוף, לא יתכן שאדם יחפש זאת בשדות של זרים, אצל אומות העולם.

אנחנו חיים בעולם שכל אחד מאיתנו יודע שאנחנו יהודים, אבל כמה זמן ביום הוא חושב על זה. הסברא החיצונית אומרת שאני יהודי, אבל אני לא צריך לחפש להיות יותר יהודי. אך באמת צריך שכל החיים שלנו יהיו חיפוש של היהודי שבנו.

לפני שאנחנו מברכים שלא עשני גוי, מברכים קודם לכן, הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום לבין לילה. ודאי שפשוטם של דברים, מחמת שזה ברכות השחר, על כן דבר ראשון אנחנו מברכים על השחר, להבדיל בין יום ללילה. אך בעומק יותר, אנחנו אומרים בברכת הבדלה, שה' נתן לנו כוח ההבדלה בין אור ללילה, בין אור לחושך, בין ישראל לעמים, על זה בבוקר אנחנו אומרים שה' נתן לשכווי, לתרגול כוח להבדיל בין יום ללילה, אבל לאדם יש כח לאחר מכן להבדיל בין ישראל לגוי. כשהאדם באמת יש לו דעת של הבדלה, להבדיל בין ישראל לעמים, אזי כשהוא אומר בבוקר, ברוך אתה ה' שלא עשני גוי, הוא שמח במה שהוא יהודי.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את שמחתך

כשאנחנו רוצים להעביר שמחה, צריך להעביר את המקור של הנביעה שמשם באה השמחה, יש בני אדם שמנסים לשמוח, ויש בני אדם שמצליחים מעט לשמוח, אבל בלי להתחבר למקור של השמחה.

שמחה שבאה ממקום של נביעה תמידית של שמחה, היא שמחה אמיתית. לעומת זאת שמחה שהיא באה רק מהסיבות החיצוניות, היא באה לזמן קצר ומסתלקת. כי היא באה רק לפרקים, היא מזדמנת.

אם אנחנו נרצה להגיע לשמחה, מכוח דברים שנמצאים מחוץ לנו, השמחה שתגיע היא תהיה לזמן מועט, וגם בזמן שנמצאת היא חיצונית, קטנה, ומועטת, ואיננה עמוקה אלא שטחית. לעומת זאת שמחה שבאה מהמקום הפנימי של הנפש, היא מגיעה ממקום של פנים, היא מגלה פנים, ויש לה קיום לאורך זמן יותר.

העבודה הפשוטה והשטחית אומרת, כשאני רוצה להעביר דבר בכדי שהוא יעבור בשלמות, אני מעביר אותו מתוך שמחה. אבל בעומק, השמחה היא התכלית של המציאות של הבריאה. (תהלים קד, לא) ישמח ה' במעשיו, שמחה נובעת משלימות. לעומת זאת אבילות נובעת מהעדר, מחסר.

מאיפה מקור השמחה באדם, כל דבר שלם בבריאה, מגיע מהבורא יתברך שמו. שמחו צדיקים בה' (תהלים צז, יב), כאשר האדם חי את השלימות שבבורא יתברך שמו, אז מתגלה אצלו שמחה. אבל כאשר הוא חי את עצמו, ולא את הקב"ה, ממילא נמצא שאו שהוא חי את החסרונות של עצמו, ויש לו עצבות. או שהוא חי את המעלות של עצמו, והוא מנסה לשמוח בתוך עצמו, אבל השמחה שם לא יכולה להיות שלימה.

אם האב והאם עצמם, השמחה שלהם נובעת ממקור השמחה, השמחה שלהם נובעת מחיבור לקב"ה, אז הם יכולים גם להעניק שמחה.

שמחתו של יהודי

כל בוקר בברכות השחר, אנחנו אומרים ברוך אתה ה' שלא עשני גוי. הברכה הזאת אם היא נאמרת מהמקום הפנימי של הנפש, היא ממלא את האדם שמחה. אם כל מה שהוא רוצה בחיים, זה באמת להיות יהודי ולא להיות גוי, ממילא זה יכול למלאות אותו בשמחה. על זה נאמר (אסתר ב, ה) איש יהודי היה בשושן הבירה, כלומר מה שהוא רצה לעצמו, זה להיות באמת יהודי. יתכן מאוד שהאדם יודע בשכלו אמת, אמונה, תורה, מצוות, במעשים הוא משתדל לקיים, אבל בלב שלו איזה חיים הוא רוצה, חיים של גוי.

דע את ביטחונך התמודדות עם פחדים חיצוניים

והרע והפחד מופחתים קטנים ונעלמים יותר. וכמובן להיפך, ככל שהנפש יותר נפולה בתפיסת הנפרדות, שם המצע של הנפרדות גדול יותר, וממילא הרע והפחד מצויים יותר, והטוב והביטחון נעלמים.

ואם כן, אחד מהצעדים לתקן את מערכת הפחד המקולקלת, היא קניית תפיסת תהליכים. ככל שאדם קונה יותר ויותר את היכולת לתפוס תהליכים, ממילא הוא מגביר בעצמו את אור האחדות עוד ועוד. כל אדם יכול לשבת עם עצמו ולשחזר את קורותיו, להתבונן בהם, לנסות לראות את הקשר בין המאורעות, להבין איך כל מה שעבר עליו הוא בעצם תהליך שהשפיע ובנה את נפשו. מהלך כזה יקרב אותו אט אט ללמוד לראות את התהליך שבכל דבר.

ככל שהיכולת להבחין בתהליכים תלך ותגדל, כך תפיסת האחדות תלך ותתגלה ותפיסת הנפרדות תלך ותקטן. והיות שמצע הנפרדות שבנפש מצטמצם, יהיה פחות ופחות מקום לפחדים לחול. ולהיפך, המבט הגדולותי הטוב וגם הביטחון ילכו ויגדלו.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך

סולם החיים, את העליות וגם את המורדות. לענייננו בעסקנו במערכת הביטחון מול מערכת הפחד, ישנה נקודה עקרונית שחשוב להבין אותה – כל הפחדים שקיימים בעולם מונחים על תפיסת הנפרדות. נבאר, רות אמרה לנעמי – 'המוות יפריד ביני ובינך'. ישנה כאן נקודת עומק, הסיבה שהמוות מפחיד אותנו הוא מחמת שהמוות מפריד. כל פחד חל על דבר מצד כך ששייכת בו תכונת פירוד.

פחדים הם חלק מהעולם, מעולם הם היו ולעולם הם יהיו. גם לעתיד לבוא יהיה פחד, רק אז הפחד יהיה מתוקן – פחד מהדר ה' ומעוז קדשו. אולם עד עת קץ, בינתיים הפחדים בעולם שלנו הם חיצוניים, והם כורח המציאות. מכל מקום המגמה שלנו למצוא דרך למזער את נזק השפעת הפחד שאינו מתוקן על נפשותנו.

לפיכך צריך להבין, כי ישנו הפרש מהותי בהשפעת הפחדים על הנפשות בין מי שבנפשו מאיר אור אחדותי למי שנפשו רחוקה מאור האחדות והיא נפולה בתפיסת הנפרדות. ככל שאור האחדות מאיר יותר בנפש, ממילא אין לחפד מצע של נפרדות לחול עליו. ואם כן, שם הגילוי של הטוב והביטחון גדול יותר,

שיכול להיות ציבור של אלף בני אדם שהם כביכול יחד, אבל באמת אין להם דין ציבור. זאת מחמת שבמציאות הם לא מחוברים יחד אלא הם אלף יחידים שרק נמצאים קרוב האחד לשני.

כל אחד יכול לשבת ולראות תמונות של החיים שלו משחר ילדותו ועד לעת זקנתו. זה יכול להיות אוסף של מאות ואלפי תמונות, והוא מעלה את כל הזכרונות מכל המצבים שעברו עליו. אבל בין הנפשות שיפעלו את העלאת הזכרונות הללו יהיו רבים שיתפסו זאת כריבוי של מקרים נפרדים – כאן נולדתי, כאן עשו לי ברית, אחרי זה לקחו אותי לטיול שם, הכניסו אותי ל-'חיידר' ללמוד אותיות, לקחו אותי שייגרו לי תלתלים וכו' וכו' כאן אני מחתן את בת הזקונים שלי, וכו' עד זקנה ושיבה עם נכדים ונינים. אולם אצל חלק קטן יותר בציבור נגלית הארה פנימית, והנפש שלהם מביטה במבט אחדותי – היא רואה בתמונות כיצד רצף האירועים הזה בדיוק בנה את נפשו והביא אותו למצב בו הוא אוזן היום. היא משכילה כיצד כל ההצלחות וגם כל הכשלונות חוברות יחד בהרכבת חלקי הנפש. היא מבחינה בתנועה על כל התחנות במסלול ההתקדמויות וגם הנסיגות בדרך החיים. היא רואה את התנועה המתמדת על

ספר עולם ברור הוא ליקוט של שיעורים המקיפים ומבררים נקודה אחת בהלכות דעות וחובות הלבבות. בחלקו האחרון מופיעים שיעורים שנמסרו לאור תקופתנו, וכן שיחה נוגעת לתקופתנו מאת הגה"צ רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, היוצאת לאור לראשונה. 392 עמודים

כנישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ
משלוח ברחבי העולם

03.578.2270

בלבביפדיה אברהם

בראשית, יז, כב – ויכל לדבר אתו ויעל אלקים מעל אברהם. ופרש"י, נסתלק כבודו הנראה לו בזאת הנבואה, ולמדנו שהצדיקים מרכבתו של מקום, עכ"ל. ובדברי רבותינו ז"ל (ב"ר, מז, ו) האבות הן הן המרכבה. ועיין רמב"ן על אתר, וזהו"ק (ח"א, ריג, ע"א). וברבינו בחיי (שם, שם) כתב וז"ל, האבות חשובים ככרובים של מעלה, ע"כ הזכיר הכתוב מעל אברהם, כלשון הכתוב (יחזקאל, ט, ג) וכבוד ישראל נעלה מעל הכרוב, עכ"ל.

וכתב במושב זקנים (בראשית, כח, יג) וז"ל, כתיב (קהלת, ז, כ) אין צדיק בארץ וגו', ע"כ באחרוני ולא באבות, דאבות הן המרכבה "אפילו בחייהם", דכתיב ויעל אלקים מעל אברהם, עכ"ל. וכתב במזרחי על אתר וז"ל, שלא מצינו בשום מקום שהצדיקים מרכבתו של מקום רק באבות, עכ"ל. והבן שכיון שהם מרכבתו של מקום לכך לא שייך שיהא בהם חטא, כי מי שיש בו חטא אינו ראוי להיות מרכבתו של מקום, ודו"ק.

אולם לשון רש"י ש"הצדיקים" מרכבתו של מקום. וכתב במשכיל לדוד על אתר וז"ל, אע"ג שבב"ר לא אמרו אלא "האבות" הן הן המרכבה, הרי ידוע שכל נשמותיהם של ישראל כלולים בשלשה אבות, וכל השאר הם תולדות וענפים, כי אברהם קו ימין ויצחק קו שמאל ויעקב קו האמצעי, ומאחר שהן הן המרכבה, כל תולדותיהם הצדיקים היוצאים מהם הרי גם הם מרכבה לקדושה, ומתורץ מה שטען הרמב"ן, עכ"ל. וזהו דלא כהנ"ל שהאבות הן המרכבה ולכך לא שייך בהם חטא, משא"כ שאר הצדיקים.

ועומק הגדרת הדבר שהן הן המרכבה ואין בידם חטא, כי חטא לשון חסרון ולשון מחיצה, כמ"ש (ישעיה, נט, ב) כי אם עונותיכם היו "מבדילים" ביניכם לבין אלקיכם. וכתב בכלי יקר על אתר וז"ל, שהאבות הן הן מרכבתו של מקום - הורה בזה שאין שום אמצעי בין המקום ב"ה ובין האבות, עכ"ל.

והנה שורש דשורש לחסרון הוא שם אלקים גימט' מום, שנעשה לתת פסולת לאלהים אחרים, ודו"ק. וכתב בתפארת יונתן על אתר וז"ל, דקודם המילה (גימט' אלקים מילה) לא היה תמים ולא דבר עמו השכינה, רק ע"י מלאך, והוא מדת הדין. אבל כשקבל אברהם על עצמו לקיים מצות מילה, דיבר הקב"ה עמו במדת הרחמים, והלך ממנו הדין. וז"ש לאחר שקבל עליו המילה, ויעל "אלקים" מעל אברהם, היינו במידת הדין, עכ"ל. והיינו שאז נעשה מרכבה, ודו"ק. וזהו "ויעל", בבת אחת (עיין תולדות יצחק והעמק דבר על אתר), והיינו שנסתלק בבת אחת ממדת הדין. ועיין רקאנטי (נח). ועפ"ז יובן דברי הכתב סופר על אתר וז"ל, ויש לפרש ויעל אלקים מעל אברהם, אחרי שנצטווה על המילה שוב לא היה צריך שיהיה מתהלך עם האלקים "להשמר מן החטא", יען שהיה תמים ע"י מילה והיה יכול להלוך בעצמו, עכ"ל. ובעומק היינו שהפך למרכבה כנ"ל. ועיין חסד לאברהם (מעין ד', נהר י"ז).

וביאור נוסף מצינו בפירושו החיט על ספר מערכת האלוהות (פ"א) וז"ל, ויעל אלקים מעל אברהם - פירושו, בזכות אברהם התחתון שהיה מדביק רצונו ברצון אברהם העליון, העטרה מתעלה למעלה, וז"ש ויעל מעליו האלקים, כלומר מצדו של אברהם התחתון המדביק רצונו באברהם העליון, היה כח לרצון שהוא אלקים לעלות אל אברהם העליון לקבל ממנו פרס להשפיע על התחתון, עכ"ל. ועיין יונת אלם (פרק עא), ועבודת הקודש (ח"ג, פרק כז). ותורה אור למהר"ם פאפירש על אתר. ועיין עוד עץ חיים (שער מב, פ"א, מ"ב) שהוא סוד הארת היחידה, עיי"ש. ונהר שלום (דף ט, ע"א).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעילון זה

בראשית, יז, ט – ויאמר אלקים אל אברהם ואתה את בריתי תשמור וגו', ויפול אברהם על פניו וגו'. ואמרו (תנחומא, בובר, לך לך, כז) א"ר חנינא בן פזי, לא היה יודע אברהם מהיכן לימול, רמז לו הקב"ה ואמר מהיכן לימול, "וארבה אותך", ממקום שאתה פרה ורבה. בר קפרא אומר, ק"ו דרש אברהם, ומה אילנות מהיכן חייבין בערלה, ממקום שהן עושים פרי, אף אני ממקום שאני עשה פרי אני צריך לימול. והיינו שנימול מהיכן שנוצר, ודו"ק.

אולם מצינו ביאור נוסף בתנחומא (ורשא, לך לך, יז) והיה יושב אברהם ותמה היאך ימול, כיון שאמר לו הקב"ה ואתנה בריתי ביני ובינך, מה כתיב אחריו ויפל אברהם על פניו, כיון שנפל על פניו, רמז הקב"ה לאותו מקום ועקצו עקרב ונמצא מהול (וזהו שלא כפשוטו שמל אברהם את עצמו, או כמ"ש חז"ל שסייע הקב"ה בידו), וכמ"ש וכתת "עמו" הברית.

ועומקם של דברים שאברהם נימול ע"י עקרב, דנדוע שהעקרב שורש הרע בעולם, עקרב, רע-קב. וממנו נמשך הערלה, רע-לה (ועיין פסיקתא, הובא ביקלוט ראובני, ערך ערלה, אות ד). והיינו שהרע עצמו סילק כח עצמו בעצמו. וכתב בחומך אנך (לך לך, כ) וז"ל, בעצם היום הזה נימול אברהם, בעצם ר"ת, בעקיצת עקרב צדיק מל, עכ"ל. והיינו שע"י אברהם שניתנה לו המילה לא נעקר רק ערלתו הפרטית, אלא עקר את שורש כח הרע שבערלה, ולכך בני ישראל אפילו אלו שלא נימולו נקראים מולים, כמ"ש בנדרים. ולכך אברהם אינו מניח מי שמל להיכנס לגיהנם כמ"ש חז"ל, והיינו שנעקר ממנו שורש כח הרע.

וכתב הרמב"ן (בראשית, יז, כו) וז"ל, אברהם נדרזו במצות המילה שלהם (בני ביתו) תחלה ומל אותם וכו', ואח"כ מל את עצמו, שאילו הקדים מילתו היה חולה או מסוכן בה מפני זקנתו, ולא היה יכול להשתדל במילתם, עכ"ל. ובעומק, קודם מל את ענפי הערלה, ואח"כ מל את שורשה ע"י עקרב. ועיין רמ"ז (זהר, בראשית, צז, ע"ב) בביאור מעלת מילתו של אברהם על פני שאר כל המילות. ועיין בית עולמים (קמב, ע"א).

ואמרו חז"ל (ב"ר, מז, ב) אני אל שד-י התהלך לפני והיה תמים - אמר אברהם אם חביבה המילה למה לא ניתנה לאדה"ר, א"ל הקב"ה דיך אני ואתה בעולם, ואם אין אתה מקבל למול דיו לעולמי עד כאן ודיה לערלה עד כאן ודיה למילה שתהיה עגומה עד כאן. ועיין רבינו בחיי (שם, יז, א), ושפתי כהן (שם). והיינו שאברהם בו בלבד תלוי עקירת שורש הרע ע"י המילה, ודו"ק, כי אברהם בא לתקן חטא אדה"ר, כנודע, שבו נאמר ביום אכלך ממנו מות תמות, בבחינת די לעולמי עד כאן. ושורשו בבא נחש על חוה והטיל בה זוהמא. וכתב בפירושו הר"י דמן עכו לספר יצירה, וז"ל, וע"ז נכרת ברית עם אברהם אבינו, לכרות הערלה המעורר והמורבה תאות המשגל, עכ"ל. ועיין שער הגלגולים (הקדמה לח).

וע"י הברית מסלק אברהם "שורש" הרע, ומגלה "שורש" הטוב. וכמ"ש הגר"א (ספ"י, פ"ו, מ"ז) וז"ל, והדעת הוא ברית הלשון והיסוד (אות ברית קודש) הוא ברית המעורר וכו', ואלו ב' הבריתות הן יסוד הכל, זה להוליד בגוף וזה להוליד הרוח וכו', ולכן זה הברית במעשה וזה בדבור, שהן כוללן התורה והמצוות, ועליהן נאמר אם לא בריתי וכו', וברית כולל (בגימט') תרי"ב מצוות, והוא הכולל, עכ"ל. וכמ"ש בזהו"ק (בראשית, פט, ע"א) ברית קשורא דכלהו דרגין עלאין. ואז נקרא אברהם, שבו נברא העולם, והיינו שהוא שורש הכל. בבחינת בראשית, ברית-אש, עיי"ש בזהוהר חדש (מדרש הנעלם, ד, ע"ב). ועוד אמרו שם בזהו"ק (ח"ג, יג, ע"ב) דכל מאן דנטיר האי ברית, כאילו נטיר אורייתא כולה, ע"כ. כי שקולה כנגד כל המצוות, כמ"ש בנדרים.

ערכים בפרשה

[ביאור המהות של כל צירוף שני אותיות בלשון הקודש, ע"פ סדר רל"א שערים (עיין ספר יצירה פרק ב' משנה ב'), לפי ערך המופיע בפרשת השבוע שיש בתוכו צירוף זה, ולפי זה ביאור כיצד מתראה צירוף זה בערך זה ובערכים נוספים שבתוכם מופיע צירוף זה].

והנה הכח המתנגד, שכל היותו להפוך האחדות השלמה ולנפצה לניצוצות, זהו בחינת נאץ, א-נץ.

וכאשר נצלים מן הניאוף, זהו בחינת נצב, נצ-ב, והיינו שנצב על עומדו בחוץ לבלתי התפזר כלל וכלל. וכנסת ישראל נקראים צאן, "צאן מרעיתי", צאן, א-צן. היפך אותיות נאץ, כי טבע הצאן להיות מקובץ אחר הרועה לבלתי התפזר אנה ואנה. וכאשר ח"ו יש כח שליטה לרע, אזי יוצאים לגלות בין ע' אומות, ונעשים מעין ניצוצות פזורים בין אוה"ע. אולם כאשר מאיר אור הגאולה, חוזרים ומתקבצים, ואזי מוכנע כח הנחש שהוא בחינת צפעוני, צנ-פעוי. ומתקיים ובלע המות לנצח, נצ-ח, כנ"ל.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

הקטנתו של רץ. ועומק הקטנה שאין נגלה עצמות הדבר בבחינת אור, אלא חלקיו בלבד, בבחינת ניצוצות.

וכאשר כל חלקי הניצוצות יצאו לפועל, ויתר על כן יחזרו ויתאחדו לאור, זהו בחינת נצח, נצ-ח. כי בעוה"ז עלמא דפירודא, עיקר האור במדרגת ניצוצות, אולם בעלמא דאתי, סוד האחדות, ה' אחד ושמו אחד, חוזרים ונכללים הניצוצות באור, וזהו אור חדש על ציון תאיר, אור שכל הניצוצות כלולים בו ואינם מתפזרים.

וכשם שיש ניצוצות, חלקי אור, כן יש ניצוצות חלקי מים, שהם טיפות (בסוד אור - מים - רקיע, כנודע שהמים השתלשלות של האור). וקיבוץ הניצוצות של המים, הוא ע"י צינור, צנ-ירו (וכמ"ש בערוך ערך צינור שהוא מלשון ניצוף). ובצינור חלקי הניצוצות - טיפות - מקובצים ע"י הצינור. וכן צנצנת, צנ-צנת, כלי שנמצאים בתוכו חלקים.

פנחס / נ-צ ני גד למשפחתם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני משפחת השוני (במדבר, כה, טו).

צפון, פו-צן, נ-ץ, לשון ניצוצות, חלקי אור שנפוצו ונתפזרו. נפץ, פ-נץ. וכן הוא בעוף שיש לו נוצות שדרכם להתפרד ולהתפזר. וזהו בחינת נתץ, ת-נץ, שע"י נתיצה מתפזרים החלקים מעין ניצוצות. וכן חרצן, חר-צן, חלקי הפרי. וכאשר עדיין הניצוצות נמצאים במקום בלתי התפשטות, זהו בחינת צנוע, צנ-וע, כי מהות הצניעות הסתרה גמורה. שלא רק שאין מתגלה עיקר הדבר, אלא אפילו אין גילוי חלקי של התנוצצות של הדבר. ושמירה זו לבלתי תתגלה אף ניצוף קל, זהו בחינת נצר, נצ-ר, והיינו שמירה של הניצוצות. ומעין כך בחינת צנף, צנ-ף, מקום ההצפנה, צפון, פו-צן. וכאשר הניצוצות מתגלים לחוץ, זהו בחינת רצון, רו-צן. והבן מאוד, רצון מלשון רצ-ון,

ערכים נוספים שבהם מופיע צירוף זה:

<u>אנצלה</u>	<u>חיצונה</u>	<u>חבצניה</u>	<u>חלצני</u>	<u>חצני</u>
<u>נפץ</u>	<u>נצר</u>	<u>צדנים</u>	<u>צנה</u>	<u>צלמנע</u>
<u>נאץ</u>	<u>למנצח</u>	<u>נחוץ</u>	<u>נבוכדראצר</u>	<u>ניצוף</u>
<u>נצח</u>	<u>נתץ</u>	<u>צאן</u>	<u>צען</u>	<u>צפונה</u>
<u>רצון</u>	<u>חרצן</u>	<u>מצנפת</u>	<u>צלמנה</u>	<u>מצנים</u>
<u>מצנפת</u>	<u>נצצים</u>	<u>נוצה</u>	<u>נועץ</u>	<u>נוצר</u>
<u>נוצרים</u>	<u>שנאצר</u>	<u>חצרוני</u>	<u>נפוצה</u>	<u>נצב</u>
<u>נצים</u>	<u>נץ</u>	<u>נעצוף</u>	<u>נציב</u>	<u>נציח</u>
<u>נבוכדנצר</u>	<u>צפעוני</u>	<u>נצרים</u>	<u>עצבוני</u>	<u>עצמונה</u>
<u>צנע</u>	<u>צלמנע</u>	<u>צינים</u>	<u>צפון</u>	<u>צנוע</u>
<u>צנוף</u>	<u>צנור</u>	<u>צניף</u>	<u>צידן</u>	<u>צנצנת</u>
<u>צענים</u>	<u>קנצי</u>	<u>צפן</u>	<u>פצפצני</u>	<u>צנן</u>
<u>צעננים</u>	<u>חיצון</u>	<u>חבצניה</u>	<u>נצרת</u>	<u>חצני</u>
<u>נמרץ</u>	<u>נצב</u>	<u>צפנת</u>	<u>צפניה</u>	<u>נוצה</u>

בלבביפדיה קבלה - אן

כתר

או לים או ליבשה, מה נאמר באלהינו (ירמיה, כג, לו) הלא את הש-מים ואת הארץ אני מלא (עיין ערך קטן אור א"ס), אבל הנחש (שהוא אלהיך, עיי"ש) כיון שאדם בורח ממנו שתיים או ג' פסיעות יכול להנצל ממנו, ע"כ. וכשבורח בודק אנה לברוח. ובדרך רמז, אם נשך הנחש (חקת, כא, ט), ר"ת אנה.

חסד

תנועת אנה מחפש לצאת מן הגבורות ולמצוא חסדים, בבחינת אנה ה' הושיעה נא.

ובדרך רמז, החסד אשר נשבע (דברים, ז, יב), ר"ת אנה. וכן הטוב אשר נתן (כי תבוא, כו, יא), ר"ת אנה.

ועוד. מים. וכתוב (מלכים, ב, ה) ואת הברזל נפל אל המים, ר"ת אנה. ואזי כתיב, ויאמר איש האלהים אנה נפל. ודו"ק. ולהיפך, הובשת נהרות איתן (תהלים, עד, טו), ר"ת אנה. והוא הסתלקות השפע ונשאל לאן הלך.

גבורה

אן, אל"ף נו"ן, עולה גבורה עם הכולל.

ועוד. יום שני של מעשה בראשית, ונברא בו גיהנם. ועיין מהרש"א (עירובין, יט, ע"א, ד"ה אשר לו) וז"ל, וענינו שיש לגיהנם ג' פתחים בג' חלקי עולם, מדבר ים וישוב שהם כלל כל העולם, ע"ד שאמר הכתוב אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אם אסק שמים וגו' ואציעה שאול הנך וגו', דהיינו שאי אפשר לאדם להסתר מדרכו של גיהנם, כי בכל מקום מוכן פתחה לקבל רשעים,

עכ"ל. ועיין כלבו (סימן ע, ד"ה למנחה) וז"ל והטעם למה אנו מפטירין ביונה (ביונה כ"כ) ללמד לבנ"א שאין ביכולתו של אדם לברוח מאת השם אם עבר עבירות, כדכתיב אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, עכ"ל. ועיין כד הקמח (ערך כפורים). ועיין מכילתא (בא, פ"א).

תפארת

יעקב. וכתוב (בראשית, לו, ל) ואני אנה אני בא. מצרת אביו יעקב. וכלשון רש"י שם, אנה אברח מצערך של אבא. כי כשיש צרה בורח למקום אחר. אולם יעקב ת"ת כולל כל הקצוות ואין להיכן לברוח.

ועוד. אמת. וכתוב (דברים, יג, טו) אמת נכון הדבר, ר"ת אנה. וזהו חיפוש האמת.

ועוד. משפט. ועיין מהר"ל (נתיבות עולם, א, נתיב גמ"ח, פ"ג) וז"ל, כמו כסא שאינו עומד בשוה שאינו עומד מקויים רק הוא נוטה אנה ואנה, כך יש לעוה"ז, כי במדת המשפט הוא מתמוטט אנה ואנה, כי אפשר שיהיה קיים ואפשר שלא יהיה קיים, עכ"ל.

נצח

נו"ה, ממונו של אדם המעמידו על רגליו. ויש בממונו דין הונאה. ובגוף יש דין עינוי. הונאה - עינוי, שורשם חד. א - ע. ועיין מהר"ל (דרשות, דרוש על התורה) וז"ל, העניים הצריכים לכתת רגליהם להרחיק נדוד

בחינת און, ושורש און-י (ועיין ערך קטן צמצום). ועיין הכתב והקבלה (דברים, כה, ה) וז"ל, ולפ"ז במילת און המורה על העדר לא יהיה הפרש בין נכתב ביו"ד לנכתב בלא יו"ד, כי גם אם יאמר אן בלא יו"ד יהיה המובן ג"כ שלא ימצא כלל ושיאיר למחפש אותו שאלת אן הוא וכו', ירצו בזה שאין מלת און מהוראת ההעדר המקום המבורר לכל עד שלא יצטרך לחפש איה איפה וכו', אבל יהיה מלת און מהוראת השאלה והחיפוש בדבר דהיינו שצריך לעיין ולחפש היטב, עכ"ל. והיינו און - עין (עיין ערך קטן עינים). ובעומק כתר - און. העדר. חכמה מאין תמצא, ונקראת אף היא און מלשון חיפוש, עיין. והוא כתר דחכמה.

חכמה

עיין מהר"ל (דרך חיים, אבות פ"ג, מ"א, הג"ה מכת"י) וז"ל, ועל זה שואל אנה תלך, כלומר לאיזה מקום אתה רוצה ללכת לשם, ועל זה שייך "אנה", על המחשבה שבאדם שהוא רוצה לילך למקום מיוחד, וכו', לשון אנה הוא על מקום שעדיין לא בא לשם, רק שהוא חושב ללכת לשם, עכ"ל. בחינת מהרהר אנה ואנה (עיין גבורות ה', פ"ז). ועיין קדושת לוי (וישלח, ד"ה והיה) וז"ל, והיה כי יפגשך עשו אחי ושאלך למי, דהיינו היצה"ר שמכונה עשו, שיפגוש במלאכי יעקב שהם מחד שבות קדושות של יעקב שממנו נבראו מלאכים (עיין שער היחודים, פ"ב), והוא יקטרג למחשבות "אנה תלך", עכ"ל. ואמרו (שבת, ל, ע"א) פתח ואמר, אנת שלמה, אן חכמתך, אן סוכלתנותך, וכו'.

בינה

נודע, תאנה, ת-אנה, סודו מילוי אהי"ה, קס"א קנ"א, קמ"ג, מוח הבינה. ומאין תמצא, מהתחלה, מחכמה הנקראת און.

וכאשר נעשה קלקול כתיב (בראשית, ג, ז) ויתפרו עלי תאנה, ת-אנה. והיינו שעתה ההתחלה מבסוף. וזהו (ישעיה, כט, ב) תאניה ואניה. וכמ"ש (לקח טוב, בראשית, שם) ארשב"י, לפי שבאה עליהם מיתה בתאנה, תפרו עלי תאנה.

ועוד. כתיב (משלי, ח, יד) אני בינה (עיין ערך קטן צמצום). והיינו שבה מתחיל אני - אן, לאן. בינה, בין לבין.

ועוד. בינה - לב. ואמרו (סנהדרין, לח, ע"ב) ויאמר לו איכה, אן נטה לברך.

דעת

חטא אכילה מעץ הדעת. ואזי אומר לו קב"ה "איכה". ועיין מהר"ל (חידושי אגדות, סנהדרין) וז"ל, כלומר, אנה פנית וסלקת עצמך ממני.

כתיב (שמואל, ב, טו, כ) ואני הולך על אשר אני הולך. ובתרגום, ואנא אזיל לאתר דלית אנא ידע לאן אנא אזיל. והיינו כאשר מסתלק הדעת נעשה אן - לאן. ובדרך רמז, נגש אל הערפל (שמות, כ, יח) ר"ת אנה, כי בערפל אינו יודע להיכן לילך.

ועוד. נחש פיתה לדבוק בדעת דקלקול. ואמרו (שמ"ר, ג, יב) בשעה שנגלה אלהינו בסנה לא היה לו מקום לברוח, אנה היה בורח, לשמים

בלבביפדיה קבלה אנה - אן

יאמרו אליך אנה נצא, ר"ל, לתכלית מה תהא יציאתנו, עכ"ל. כי אנה בוחן מה התכלית ולשם פונה, וזהו אן, לאן - היכן התכלית. וכן פירש במצודות דוד (שם, טו, ב) וז"ל, אנה נמצא, להיכן נלך, ולתכלית מה.

ועוד. מלכות - ארץ. וכתוב (יהושע, יח, ג) עד אנה אתם מתרפים לבוא לרשת את הארץ. ובכניסתם בדקו אנה יכנסו ולבסוף נכנסו דרך יריחו. ריח-יו. אל"ף נו"ן גימ' ריח (עיין ערך קטן חוטם). ובדרך רמז, הארץ אשר נתתי (פנחס, כז, יב), ר"ת אנה.

ועוד. מלכות, בחינת נפש, אדני, וכתוב (שמואל, ב, יד, יט) נפשך אדני המלך, ר"ת אנה.

נפש

מעשה. ועיין נועם אלימלך (וישלח, ד"ה או) וז"ל, ואנה תלך, רצה לומר, ואנה הוא המעשים טובים אשר תהיה בהם הולך בעבודתו ית"ש, עכ"ל. ומעין כך בתפארת שלמה (שם) וז"ל, ר"ל אנה תלך תפלתך ומעשיך הטובים.

וכתוב (תהלים, קטז, ד) אנה ה' מלטה נפשי. ובדרך רמז, את נפש האדם (בראשית, ט, ה), ר"ת אנה. ובתיקון, הציל את הנפש (ירמיהו, כ, יג), ר"ת אנה.

רוח

כתיב (תהלים, קלט, ז) אנה אלך מרוחק, ואנה מפניך אברח. ופירש הרד"ק (שם) וז"ל, כלומר אן, כי אין יכולת באדם ללכת אם לא יולי-כהו רוח השי"ת.

ועוד. מקום הבחירה, שני צדדים. ועיין בית הלוי (ויצא, כח, י) וז"ל, אנה נצא, פירוש באיזה בחינה תהיה היציאה, עיי"ש. וכן הוא בשו"ת בית הלוי (דרושים, דרוש ז', ד"ה והנה).

ועוד. כתיב (זכריה, ה, י) אנה המה מוליכות את האיפה. ואמרו (קי"ד שין, מט, ע"ב) וא"ר יוחנן, זהו חנופה וגסות הרוח שירדו לבבל. ועיין באלשיך (שם) וז"ל, כלומר האם ישלטו בבחירתם המדות המגונות האלו במקום אשר יחפצו, עכ"ל. עיין מלבי"ם (ישעיה, כד, כ, באור המילים).

נשמה

שם-נה. ולשם פונה, אנה, לשם, להשיג נ"ה, בחינת הן עם לבדד ישכן (עיין ערך קטן יחידה).

חיה

מחד ולקח מעץ החיים וחי לעולם, ומאידך ביום אכלך ממנו מות תמות. וזה הבחירה אנה, לאן, לחיים או למות.

יחידה

אנה. אל"ף - אחד. נ"ה - אמרו (שבת, לא, ע"ב) הן בלשון יוני אחת.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

אנה ואנה, עכ"ל. וכן כתיב (בראשית, לד, יח) למי אתה ואנה תלך.

ועוד. רגלים, הליכה. וכתוב (בראשית, טז, ח) ויאמר, הגר שפחת שרי, אי מזה באת, ואנה תלכי. וכתוב (יהושע, ב, ה) לא ידעתי אנה הלכו האנשים. וכתוב (שמואל, א, י, יד) ויאמר דוד שאול אליו ואל נערו אן הלכתם. ובפרטות תנועת נצח לעילא, כאדם הנוצח. וכתוב (דברים, א, כח) אנה אנחנו עולים. וכן כתיב (שמואל, ב, ב, א) ויאמר דוד אנה אעלה. ועיין באלשיך (שם) וז"ל, באיזה מקום אעלה במעלה, עכ"ל.

ועיין שו"ע (ח"מ, נזקי ממון, תי"ב, ס"ג) וז"ל, אדם אין דרכו להסתכל בדרכים אבל בהמה דרכה לעיין אנה תלך, עכ"ל. ובעומק, דרך אדם להביט אנה ילך למעלה - נצח. ובהמה דרכה להביט אנה תלך מטה - הוד.

ועיין מהר"ל (דרך חיים, אבות, פ"ג, מ"א) וז"ל, כלל הדבר, כי ההליכה היא תנועה, וכל תנועה עדיין לא נגמרה ושייך לשון אנה, לאיזה מקום התנועה הזאת, עכ"ל.

וכתוב (תהלים, יג, ב) עד אנה ה' תשכחני "נצח".

הוד

נצח, מעלה, שמים. הוד, מטה, ארץ. ועיין מהרש"א (סנהדרין, כד, ע"א) וז"ל, ענין החנופה וגסות שירדו לבבל (כמ"ש (בזכריה, ה, י) אנה המה מוליכות את האיפה. ואמרו בקידושין, עט, ע"ב, שהוא חנופה וגסות הרוח). על ידי שאין תורתם עולה יפה, ולפי שאלו הב' מדות הם הפכים וכו', כי מדת החנופה לא תבא בשמים שאין לה מקום שם, ומדת הגאווה לא תבוא בארץ שאין לה מקום בארץ, וע"כ אמרו אנה מוליכות את האיפה שאפשר שיתחברו במקום אחד, וכו', שיתחברו ב' מדות אלו בת"ח שבבבל, דבהלכה מחבלין זה את זה, ובמילי דע' למא ובתוכחה מחניפין לע"ה, עיי"ש. וזהו שנער, מקום שפל, בחינת הוד.

יסוד

שורשו אן. ונוסף לו אותיות מיל"ה. אן - מאן. אן - אין. אן - לאן. אן - אנה. ועיין מלבי"ם (ויקרא, א, טו) וז"ל, כולם משורש אחד, וכו', און, און, אנה, כמ"ש במדבר (יא, א).

ועוד. כוחי וראשית אוני. ושם אוננות. כי במקום התאוה, שם עיקר החיפוש לאן. בבחינת דרכו של איש לחזר אחר אשה. ועליו נאמר הילד איננו ואני אנה בא (בראשית, לז, ל). כי יוסף בו יש אוני, אנה. ולכך לקח (בראשית, מא, מה) את פוטי פרע כהן "אן" לו לאשה. ומצד הקלקול ירבעם בן נבט.

ועליו אמרו (סנהדרין, קא, ע"ב) בן נבט, בן שניבט ולא ראה. והיינו אנה לא מבורר. ואמרו שם, נבט, ראה אש שיוצאת מאמתו איהו סבר איהו מליך, ולא היא, ירבעם הוא נפק מיניה. ובדרך רמז, נבט אשר החטיא (מלכים, ב, יג, ב), ר"ת אנה. וכתוב (איוב, ד, ז) הוא נקי אבד, ר"ת אנה.

מלכות

תכלית הכל. ועיין אברבנאל (ירמיהו, טו, ד"ה והתבונן) וז"ל, והיה כי

מילון ערכים בקבלה • אגל"א

אהי"ה (אותיות אחרי אהי"ה, בוכ"ו), כנ"ל. והענין יובן עם מש"ל בענין מלך עוזר ומושיע ומגן, כי האור היוצא מן הנה"י דאמא אשר בתוך ז"א להאיר ולתקן את "המלכות", הוא שם בוכ"ו, חילוף שם אהי"ה, ושם נתבאר כי ע"י שם זה שהוא בגימט' ד"ל נגדלת המלכות שיעור קומתה בסוד אורך היריעה האחת ל' באמה ורוחב ד' באמה, כי שם בוכ"ו הוא ארבע אותיות רוחב היריעה, ובחשבוננו הנקרא ארכו הוא ד"ל, וזהו אורך ורוחב המלכות הנקראת יריעה. וע"י הארת שם בוכ"ו הנזכר שהוא בגימט' ד"ל, יש אל המלכות עתה שם הקדוש הזה הנקרא שם הגבורה, שהוא אגל"א. וגם הוא בגימט' ד"ל וכו', נקרא וא"ו דל"ת, עכ"ל.

וכאשר כותבים תי"ו מלא עולה ל"ה אותיות, וזהו בגדלות, וכאשר כותבים ת"ו בלא יו"ד עולה ל"ד, והוא בקטנות. וכמ"ש במזכיר שלום (מערכת האל"ף, אות נ') וז"ל, ולכאורה כוונתו כמ"ש בעץ חיים (שער תיקון הנוק', פ"ב, כלל י') שבחול שם אדני"י הוא ד"ל, ובשב"ק ובר"ח הוא ל"ה אותיות, וכיון שהוא בשער הכוונות מיירי בחול לכן כתב ד"ל אותיות וכו'. והוא שכתב רבנו בעץ חיים הנ"ל שם, שזה היו"ד שבתוך התי"ו מורה על המוחין, וע"י היו"ד יש לה ל"ה אותיות, והוא גימט' יו"ד ה"י במוחין דילה, כנ"ל, עיי"ש בהרחבה. ועיין בהרחבה באם לבניה לרמ"ז, אות האל"ף אות ד', שם אגל"א.

וכתב באהבת שלום (משפטים) וז"ל, ובחינת מלכות שהיא ד', בחינת ד"ל ואביון, נבנית בקומתה ומתגדלת, והדל"ת נתמלאת בנקודה ונעשית ה', וד"ל אותיות דמילוי דמילוי משם אדני"י שהיא בבחינת דל ואביון, נעשים לה אותיות וכו', ונתמלא התי"ו במילוי דמילוי דשם אדני"י בחינת מלכות, ונעשה לה אותיות, עיי"ש. וכתב שם (פרשת פרה) וז"ל, וכשמתגברים הדינים עליה ח"ו, אזי נקראת בחינת דל, וכשמעלים אותה לה"א (של אתה גבור, עיי"ש) נעשה אל"ד מהשם אגל"א, והיינו שמעלים כל הדינים לא' ראשונה שבשם אגל"א, עיי"ש היטב. ומעין כך כתב בצמח צדיק (בהעלותך) סוד שלהבת, אותיות שבת-לה, שבשבת הוא ל"ה ובחול ל"ד, עיי"ש. ועיין אוצר החיים (שמיני) בביאור המלך שמלה, עיי"ש. וברית כהונת עולם (מאמר סוכת שלום, פ"ד. ומאמר הסתר אסתיר, פרק לב).

■ **המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון**

אמרו בזה"ק (ח"ג, שז, ע"א. וכן בזה"ק חדש, מב, ע"א) ואית שמא בגבורה ה' ואיהו אתה גבור לעולם אדני"י, ורזא דילה אגל"א, וברזא אחרא יגל"א, וכולה רזא חדא מגבורתא דברכאן דיהודה (יהודה עם האותיות עולה בגימ' אגל"א, כ"כ באם לבניה, א') אתה יודך אחיך, גור אריה יהודה, לא יסור שבט מיהודה, אוסרי לגפן עירה (שם אגל"א, אתה, שם יגל"א יודך) דדא אתער יהודה בגבורתא קדישא, ודא איהו ברכתא בשמאלה. והוזכר שם זה בברית מנוחה כמה פעמים. ובפרדס רימונים (שער כא, פ"ו) כתב וז"ל, שם אגל"א עולה חמשה ושלשים, ועם המילה עצמה עולה ל"ו וכו'. ויש נוסחאות מוסיפין בשם זה יו"ד והוא איגל"א (והוא צירוף אגל"א עם יגל"א, ודו"ק), ואז עולה מ"ה כמנין שם בן ד' (במילוי אלפ"ן, שעולה מ"ה, כנודע). ואפשר היות זה שם אחר, כי שם אגלא הוא מוכרח היותו חסר י', כי הוא יוצא מן אתה גבור לעולם אדני"י, עיי"ש.

ובביאור מהות שם זה, כתב שם וז"ל, ואפשר היות צרוף השם הזה אגל"ל, והוא לשון גאולה, והוא בחסד כענין (תהלים, ס, ז) הושיעה ימינך וגו', וכן (שם, צח, א) הושיעה לו ימינו. לפ"ז יהיה עולה עד הבינה, כמ"ש (רות, ד, ד) אנכי "אגאל", והוא הבינה הנקרא אנכי, ועתה לא ירחק היותו חותם שם ע"ב (שהוא חסד, עיי"ש). ומפני היות שפעמים הימין בגלות בעונות, כדכתיב הושיעה ימינך, לכן שם זה מצורף אל לשון גלות אגל"א, ועכ"ז אנו מקוים אל "גבורתיו" וישועתו של הקב"ה, עכ"ל. וכן שם אגל"א עולה יו"ד ה"י, כמ"ש בשער הכוונות הנזכר להלן. ובכוונות המקוה לבעש"ט (הובא בפרי הארץ, לך לך. וביושר דברי אמת, אות מב) הובא וז"ל, גילוי הגבורות הוא סוד שם אגל"א, ר"ל שמתגלים הה' גבורות, שהם שורש כל הגבורות, ומתגלים בשכינה תתאה, סוד אדני"י, עכ"ל. ועיין ספר לימודי אצילות (ענין מקוה).

ובשער הכוונות (דרושי העמידה, דרוש ה) כתב וז"ל, אתה גבור, כבר נת"ל כי בברכת אבות נתקנה המלכות ונבנית ועלתה על מקומה, וכל זה ע"י החסד המעלה אותה בסוד והוכן בחסד כסאך כנ"ל. ועתה הוא בסוד הגבורה, בסוד שמאלו תחת לראשי. והענין הוא, כי הנה רחל עתה היא עומדת בצד שמאלו דז"א שהוא בהוד שבו, ונמצא י ראשה הוא כנגד זרוע שמאלי דז"א, והוא נותן שמאלו תחת ראשה, ויעקב בצד ימינו, כנ"ל. גם תכוין כי ר"ת אתה גבור לעולם אדני"י הוא אגל"א. גם הוא בגימט' בוכ"ו עם הכולל, והוא חילוף שם

info@bilvavi.net כדי לקבל את המילון מההתחלה, אנא בקש לכתובת

בלבביפדיה מחשבה

יום ד' 20:30

רח' קדמן 4

חולון

לפרטים 050.418.0306

הרב איתמר שוורץ

בלבביפדיה עבודת ה'

יום ג' 20:30 בדיוק

רח' הרב בלוי 33

ירושלים

לפרטים 052.765.1571

ישראל 073.295.1245 ■ 2>4>12 USA 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567

הפצת ספרי קודש רח' דוד 2, ירושלים 02.623.0294 · ספרי אברמוביץ רח' קוטלר, 5 בני ברק 03.579.3829